

Voorganger: Ds. Paula de Jong (Amsterdam)

Overdenking: 'De mens die naar Uw wijsheid zoekt'
n.a.v. Jesaja 6: 1-8 en Johannes 3: 1-15

Lieve mensen

Waarom lees je in de bijbel nooit over fladderende mollige engeltjes, die rozenblaadjes rondstrooien, als er iemand geroepen wordt?

Neem het verhaal dat Jesaja ons vandaag vertelt.

Ik heb het ooit vertaald, en Hebreeuws valt al niet mee, maar dít was helemaal ondoorzichtig.

Wat ik wel begreep: hier trilt en schudt alles, tot de woorden die de gebeurtenis beschrijven aan toe. Jesaja beschrijft zijn ontmoeting met de Eeuwige als horror, als verschrikking.

Waarom?

En neem het verhaal van Nikodemus.

Ik geloof niet, dat hij in die zachte zomerse nacht op zoek was naar mollige engeltjes en dacht dat hij ze bij Jezus kon vinden.

Die Jezus met z'n wonderbaarlijke tekenen, dat was iets bijzonders.

En al kon hij het niet maken naar zijn collega's, Nikodemus wilde die Jezus eens van dichtbij bekijken, ik denk dat hij oprecht geïntrigeerd was.

Een man van God! Wauw!

Maar ook Nikodemus krijgt iets te horen, dat hem verschrikt, waar niet alleen zijn oren van staan te klapperen, maar het ook tot in het diepst van zijn ziel begint te schudden. En hij begrijpt niet wat er met hem gebeurt. Opnieuw geboren? Uit water en Geest? Maar hoe kán dat dan?

Waarop Jezus hem doodleuk zegt: "U bent degene die het volk moet onderrichten, en u begrijpt dit niet?"

Nou, eerlijk, ik ben dominee, en ik begrijp dit ook niet echt. Tenminste, niet wanneer ik hiervoor mijn verstand gebruik.

Ik bedoel: ik kan wel iets zeggen over wat wateren geest in de bijbel betekenen, maar daarmee zijn we er niet. Ik denk eigenlijk dat Jezus hier meer over Nikodemus' levenshouding dan over zijn verstand zegt.

En dat Jezus, die de mensen k ent – staat er prachtig aan het begin van dit verhaal – een antwoord geeft op een vraag die Nikodemus w el heeft, maar niet stelt.

Namelijk de vraag om (exclusief en eersterangs nog wel) iets van God te zien.

De vraag om het wonder van het leven te snappen, het geheim te bevatten – de zin te w eten voor eens en altijd.

Een vraag die je enorm kan bezighouden, maar bijna nooit hardop, serieus, bespreekt met anderen – waarom eigenlijk niet?

Ik denk, omdat we ergens wel weten dat de momenten in je leven waarin je iets van het geheim, het wonder van het leven, de Eeuwige, bemerkt of op het spoor komt, de mollige engeltjes v er te zoeken zijn.

God zien, raakt aan ervaringen dat het leven niet te beheersen is, te regelen, ervaringen van leven en dood, je voelt dat alles om je en in je verschuift in beweging komt, en dat soort ervaringen zijn vaak weinig zachtzinnig.

Daarom die gloeiende kool. Die is niet bedoeld om Jesaja te folteren, maar om hem van verzengende, vernietigende krachten die je in het leven tegenkomt te laten proeven, opdat hij ze kent – en weet wat hem te doen staat.

Ik zie zo'n Jesaja daar staan, bevend in een bevende tempel, onder het oog van de eeuwigheid en hij weet dat hij niet vrij is van zonde, dat die negatieve, krachtige krachten ook in hem leven, hij komt tekort en is beperkt en dat weet hij, en ook dat hij daar niets aan kan doen.

En dan: die kool. Voor mij een symbool, dat Jesaja vanaf dat moment dat hij die vernietigende krachten heeft geproefd, ze kent, weet wat ze kunnen uitrichten, aanrichten, en toch kan zeggen: jullie krijgen me er niet onder.

'Hier ben ik,' durft Jesaja dan te zeggen, in die bevende tempel. Dat is een vorm van opnieuw geboren worden, waar Jezus op doelt, in het gesprek met Nikodemus.

En wij? In deze middagpauze?

Van welke krachten hebben wij geproefd?

En wat hebt u daardoor van de Eeuwige ontdekt?

Laat het voor u een teken zijn van Gods waarheid.

Amen.

